

قُلْ لَا أَمْلِكُ لِنَفْسِي نَفْعًا وَلَا ضَرًّا إِلَّا مَا شَاءَ اللَّهُ
وَلَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ الْغَيْبِ لَاسْتَكْثَرْتُ مِنَ الْخَيْرِ وَمَا مَسْنِيَ السُّوءُ
إِنْ أَنَا إِلَّا نَذِيرٌ وَبَشِيرٌ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿١٨٨﴾

188 “- Benim, kendime, Allah’ın sünneti, dü-zeni- nin yasaları içinde, iradesinin tecellisine uygun olanın dışında ne bir menfaat elde etmeye, ne de bir zararı ön- lemeye gücüm yetebilir. Ben, eğer duyu ve bilgi alanı ötesini, gayb âlemini bilseydim, kazancımı, menfaatle- rimi çoğaltmayı, durumumu iyileştirmeyi, mutluluğumu artırmayı isterdim. İnsan cinsinin başına gelen hiçbir kötülük, hiçbir sıkıntı da bana dokunmazdı. Ben sade- ce iman edecek bir kavmi, sorumluluk, hesap ve cezayı hatırlatarak uyaran ve Allah’ın rahmetini, merhameti- ni, ihsanını, sevgisini müjdeleyen bir peygamberim” de.

هُوَ الَّذِي خَلَقَكُمْ مِنْ نَفْسٍ وَاحِدَةٍ وَجَعَلَ مِنْهَا زَوْجَهَا لِيَسْكُنَ إِلَيْهَا
فَلَمَّا تَغَشَّيْهَا حَمَلَتْ حَمْلًا خَفِيفًا فَمَرَّتْ بِهِ فَلَمَّا أَثْقَلَتْ دَعَا اللَّهَ رَبَّهُمَا
لَئِنْ آتَيْتَنَا صَالِحًا لَنَكُونَنَّ مِنَ الشَّاكِرِينَ ﴿١٨٩﴾

★ **189** O sizi bir nefisten yaratan, yanında sükûnet ve huzur bulsun diye, kendisinden eşini var edendir. O eşi- ni koynuna alınca, eşi hafif bir yük yüklenir. Bir müddet böyle geçer, derken yükü ağırlaşır. O vakit ikisi birden Rableri Allah’a:

“- Eğer bize sağlıklı, dindar, ahlâklı, hayır-hasenât sa- hibi, müslüman sâlih bir evlât ve-rirsen mutlaka şükre- denlerden oluruz” diye dua ederler.

فَلَمَّا آتَيْتُهُمَا صَالِحًا جَعَلَا لَهُ شُرَكَاءَ فِيمَا آتَيْتُهُمَا
فَتَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١٩٠﴾

190 Allah kendilerine, sağlıklı, güzel, sâlih bir evlât ve- rince, ikisi birden, verdiği evlât ile, içinde bulundukları nimetler ve imkânlarla ilgili, ilâhlığında, otoritesinde, mülkünde, tasarruflarında O’na ortaklar icadetmeye mi başlıyorlar? Allah, ilâhlığında, otoritesinde, mülkünde, tasarruflarında Âdemoğulları’nın ortak koşmaya devam ettikleri şeylerden yüce ve uludur.

أَيُشْرِكُونَ مَا لَا يَخْلُقُ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلِقُونَ ﴿١٩١﴾

191 Hiçbir şeyi yaratmayan, yaratılmış olanları mı, ilâhlığında, otoritesinde, mülkünde, tasarruflarında Al- lah’a ortak koşuyorlar?

وَلَا يَسْتَطِيعُونَ لَهُمْ نَصْرًا وَلَا أَنْفُسُهُمْ يَنْصُرُونَ ﴿١٩٢﴾

192 Bunların, ne onlara yardımları dokunabilir, ne de, kendilerine, birbirlerine yardım edebilirler.

وَأَنْ تَدْعُوهُمْ إِلَى الْهُدَى لَا يَتَّبِعُوكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْكُمْ أَدَعَوْتُمُوهُمْ
أَمْ أَنْتُمْ صَامِتُونَ ﴿١٩٣﴾

193 Eğer siz, onları doğru, hak yola, Allah’ın kitap ve peygamberle gösterdiği yola çağırırsanız, teşvik ederse- niz size tâbi olmazlar. Onları ha davet etmişsiniz, ha davet etmeyip susmuşsunuz, hiç fark etmez.

إِنَّ الَّذِينَ تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ عِبَادٌ أَمْثَالُكُمْ فَادْعُوهُمْ فَلْيَسْتَجِيبُوا لَكُمْ
إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿١٩٤﴾

194 Allah’ı bırakıp, kulları durumundaki taptıklarınız, yalvardıklarınız da sizin gibi kullardır. Eğer iddianızda doğru iseniz, onlara dua edin de, duanızı kabul edip ye- rine getirsinler.

أَلَهُمْ أَرْجُلٌ يَمْشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَيْدٍ يَبْطِشُونَ بِهَا أَمْ لَهُمْ أَعْيُنٌ يُبْصِرُونَ بِهَا
أَمْ لَهُمْ آذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا قُلْ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ ثُمَّ كِيدُوا فَلَا تُنْظَرُونَ ﴿١٩٥﴾

195 Onların yürüme kudretine sahip ayakları mı var? Tutup da bırakmama kudretine sahip elleri mi var? Gör- me gücüne sahip gözleri mi var? İşitme gücüne sahip kulakları mı var?

“- Haydi, çağırın, ilâhlığında, otoritesinde, mülkünde, tasarruflarında Allah’a ortak saydığımız varlıkları, son- ra bana karşı istediğiniz, gizli planlarınızı da uygulayın, elinizden gelirse de göz açtırmayın” de.